

Predmet: Doboj - Kožuhe

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 4/18

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 144 st. 1 KZ SRJ

Okrivljeni: Nebojša Stojanović

Tužilaštvo za ratne zločine: Dušan Knežević

Sudsko veće: sudija Vera Vukotić, predsednica veća
sudija Vinka Beraha-Nikićević, članica veća
sudija Vladimir Duruz, član veća

Branioци: adv. Momčilo Minić i adv. Milan Molosavljević

Glavni pretres: 19.02.2019.

Optužnica

Okrivljeni Nebojša Stojanović se tereti da je početkom meseca maja 1992. godine u večernjim časovima u mestu Kožuhe (Opština Doboj, BiH), kao pripadnik dobrovoljačke jedinice pri srpskim oružanim formacijama, prethodno zarobljenog pripadnika HVO Ivana Sivrića izveo iz kruga fabrike „Energoinvest“ gde je bio zatvoren, i odveo na lokalitet Djelovačke Bare u blizini reke Bosne, gde ga je, u ranije iskopanoj razi, ubio pucajući mu iz pištolja dva puta u glavu.

Okrivljeni Nebojša Stojanović

Okrivljeni je u celosti negirao izvršenje krivičnog dela. Naveo je da je bio učesnik rata u BiH, tako što je iz Srbije, iz Kučeva, gde je pre rata živeo sa majkom, kao dobrovoljac otišao na ratište. Javio se u Bujanj Potok, gde je zadužio automatsku pušku, a uniformu je imao od ranije, dok je bio na ratištu u Vukovaru. Uniforma se sastojala od jednodelnog kombinezona. Komandant njegove jedinice bio je Saša Radak zvan „Cetinje“, kojeg je poznavao još od Vukovara. Sa njim u jedinici bio je Branislav Ivanović, zvan „Bane Žvaka“, kao i osoba zvana „Guta“. Poznaje i Dušana Pašića zvanog „Lusi“, koji je imao svoju jedinicu. Na ratište u Bosnu je otišao u maju 1992. godine, da bi se vratio negde krajem juna ili u julu mesecu iste godine, nakon povrede ruke. U kritičnom periodu bio je u mestu Kožuhe, gde je bilo i ratnih zarobljenika, pripadnika HVO. Video je kada su dovezeni – bilo ih je između sedam i devet, a neki od njih su bili u crnim uniformama. Deo stanovnika Kožuha bio je vojno angažovan na srpskoj strani, tako što su držali straže. On je vodio smenu na stražu, ali nije imao nikakvu vojnu funkciju. Smenu je vodio na stražarsko mesto koje se nalazilo na lokaciji Djelovačke Bare, i uvek su išli pešice. Negirao je da se predstavljao kao komandant sela i kao „Neša Četnik“, kao i da je nekome od meštana naredio da iskopa grobno mesto na lokaciji Djelovačke Bare. Ni sa kim od meštana nije bio u zavadi, sa nekima je i kontaktirao, ali se sada nije mogao setiti njihovih imena, sem osobe zvane „Buca“. Oštećenog Ivana Sivrića nije lično poznavao – nije nikada kontaktirao sa zarobljenim pripadnicima HVO, niti je oštećenog vodio po selu. Misli da je došlo do zamene identiteta, jer je postojala osoba koja je po fizičkim karakteristikama, a posebno po frizuri, bila slična njemu. Taj čovek je stalno bio sa osobom zvanom „Luis“. Ukazao je da je

nelogično da bi u večernjim satima ubio zarobljenika na mestu Djelovačke Bare, jer se to mesto nalazi na svega 150 metara od prvih borbenih linija neprijatelja, pa bi pucanje na toj lokaciji odmah izazvalo reakciju neprijateljskih formacija. Pre rata boravio je u više navrata u Švajcarskoj, kada je odlazio kod majke u posetu, ali tada nije upoznao nikoga iz Hrvatske.

Oštećena Ružica Miloš

Oštećena je rođena sestra ubijenog Ivana Sivrića. O stradanju svog brata, koji je u to vreme imao 21 godinu, nema neposrednih saznanja. Dugi niz godina njen sada pokojni otac je nastojao da sazna ko je ubio Ivana. Došao je do podatka da je to Dušan Pašić, zvani „Luis“. Brata je poslednji put videla nekih mesec i po dana pre nego što je ubijen. Od sada pokojnog Hasana Mujkića, koji je takođe bio zarobljen zajedno sa njenim bratom, saznala je da se jedna mlađa osoba, koju su zvali „Četnik“, ohrabrujućim tonom više puta obraćala njenom bratu, navodeći da će sve biti u redu. Poznato joj je da je njen brat pre rata više puta boravio u Švajcarskoj, kada je išao u posetu kod rođaka. Bila je sa ocem prilikom identifikacije posmrtnih ostataka svog brata, koja je izvršena u mestu Odžaci 21. novembra 1998. godine, gde su prepoznali delove njegove odeće.

Navela je da bi potraživala naknadu štete, ali samo pod uslovom da se ista upotrebi u humanitarne svrhe u Srbiji.

Fond za humanitarno pravo